

РЕШЕНИЕ

№ 3147

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 02.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **12350** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с 30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ).

Образувано е по жалба на Ж. П. Ж., чрез процесуален представител адв.Т. Т., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 19-4374-030 от 16.10.2019г. на зам. началник на Първо РУ – СДВР, с която жалбоподателя на основание чл.41, т.1, вр. с чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ, вр. чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) е била наложена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като в производството по налагането ѝ били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Същата съгласно чл.54 от ЗМВР и чл.26, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на МВР следвало да бъде издадена от началник, а не от зам. началник на РУ. По преписката нямало данни за такова упълномощаване. От пороци страдал и акта за установяване на административно нарушение (АУАН). АУАН бил издаден от полицейски инспектор, която длъжност спадала към изпълнителския и младши изпълнителския състав. За да разполагал с лична и материална компетентност да състави АУАН, издателят е следвало да бъде определен със заповед на началника на РУ или да работи под пряко ръководство на инспектор от по-високо ниво (чл.143, ал.1 от ЗМВР вр. чл.7 и 8 от

Наредба за прилагане на длъжностите в администрацията. АУАН бил съставен в отсъствие на нарушителя и на свидетели на нарушението (чл.40 ЗАНН), не били посочени възрастта и местоработата на нарушителя. Липсвали достатъчно доказателства за извършване на нарушението от обективна страна и за субективното отношение на извършителя към нарушението и към противоправните му последици. ПАМ неправилно била наложена в максимален размер без да се отчита тежестта на нарушението, като неправилно било прието в заповедта наличието на „особено вулгарни“ жестове. В съдебно заседание адв.Т. заявява, че не оспорва снимковия материал по преписката, но от него не можело да се констатира наличието на вулгарни действия“. Не е направена претенция за разноси.

Ответната страна, чрез юр.И., в съдебно заседание и в писмени бележки, моли съда да остави жалбата без уважение. Счита, че нарушението е безспорно. Органът действал при условията на обвързана компетентност и бил задължен да наложи ПАМ. ПАМ била съобразена с тежестта на нарушението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени доказателствапо делото, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.10.2019г. жалбоподателят Ж. Ж. присъствал на футболната среща България – Англия на Националния стадион „В. Л.“, в сектор Б. Малко преди края на първото полувреме, при резултат 3:0 за Англия, си тръгнал (сведение от лицето, л.29). Още в деня на футболната среща ръководителят на техническата поддръжка на стадиона предал на служител на СДВР видеозаписи и фотоснимки, качени на компакт диск, от които материали се виждало поведението на зрителите (протокол за предаване, л.18). Според докладна записка от 15.10.2019г. и образувана по нея преписка рег.№513р-83202/19г. за извършена противообществена проява по време на футболната среща, дадена от инсп. З.П. до Началника на сектор „Масови мероприятия“(ММ)-СДВР (л.15), „лице от мъжки пол на видима възраст около 45-50 години, отправя неприлични жестове по посока на терена, които са особено вулгарни“, лицето се намирало в сектор Б, с лице към терена. От протокол от 15.10.2019г. (л.16) за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ, става ясно, че инсп. З.П. разпитал като свидетел Ю. М., разузнавач към същото звено на МВР. Свидетелят бил охрана на спортната среща, намирал се в зала за видеонаблюдение и имал за задача да следи поведението на зрителите. Забелязал лице на възраст 45-50 години, с нормално телосложение, с ръст около 170см., с яке с надпис „SW99“. Лявата ръка на лицето била вдигната нагоре, с изпънат среден пръст, а останалите пръсти били свити в юмрук, като това действие продължило около 10 секунди. Свидетелят присъствал на почти всяка среща на ПФК „Л.“, познавал отлично феновете и разпознал лицето като Ж. П. Ж.. Лицето не било задържано на стадиона поради голямото струпване на хора и опасността от ескалация на напрежението. От оптичния носител (компакт диск) били отделени материали за конкретното лице (докладна записка от 15.10.2019г. от П.Г., технически помощник при ответника л.19). С постановление от същата дата (л.25) била възложена и извършена експертна справка (л.20-21) със снимков материал към нея (22-23). Според справката множество лица от сектор Б отправят неприлични жестове – „показват среден пръст или показват нацистки поздрав“ към терена, а едно от тези лица е със сходни общи черти с тези на Ж. Ж. (т.9.3. от Заключениеето на справката). При извършеното сравнително изследване на изображението от записите и снимка на лицето от АИС БДС (л.25),

вещото лице С.С. е заключила, че „е заснето едно и също лице - Ж. П. Ж. (т.9.4. от Заключението на справката). Издадена е заповед за задържане на лице от 16.10.2019г. (л.26). Направена е справка (л.17) в Единния автоматизиран център АИС „Спортни хулигани“ към НИЦССМ-МВР, от която става ясно, че за лицето няма данни за регистрирани противообществени прояви по ЗООРПСМ. Въз основа на горното е изготвена справка-предложение (л.14) от началника на сектор ММ-СДВР за това преписка рег.№513р-83202/19г. да бъде изпратена на 01 РУ-СДВР за съставяне на АУАН на Ж. Ж.. Младши полицейски Л. от 01 РУ-СДВР е съставила АУАН (л.11) от 16.10.2019г. В акта е посочено, че Ж. е „извършил противообществена проява (спортно хулиганство), изразяваща се в отправяне на неприлични жестове, които са особено вулгарни, а именно показване на среден пръст по посока на терена.“ Актът е подписан от нарушителя с отбелязване „нямам възражения“. Въз основа на този АУАН и повтаряне на описанието на нарушение Зам. началникът на 01 РУ-СДВР е издал НП 4374/16.10.2019г. (л.12), което не е предмет на настоящото производство и няма данни за обжалването му. Като е взел предвид образуваната преписка рег.№513р-83202/19г. и цитираното НП, Зам. началникът на 01 РУ-СДВР е издал и оспорената заповед за налагане на ПАМ (л.13).

Въз основа на посочените показания на свидетел, експертиза със снимков материал, а и поради подписването на АУАН без възражения от нарушителя, съдът приема за установено, че действителната фактическа обстановка съответства на описаната в ПАМ и Ж. Ж. е присъствал на стадиона и е отправял посоченият по-горе жест.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на Ж. на 16.10.2019г., жалбата е подадена на 21.10.2019г. (видно от куриерска разписка, л.30), понеделник – първи присъствен ден, тоест - в срока по чл.30а, ал.3 от ЗООРПСМ, от лице имащо право и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съображенията на съда за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ като административен акт е издадена от компетентен орган и в кръга на правомощията му - съгласно чл.30а, ал.1 от ЗООРПСМ решението по преписката се взема от началника на съответното РУ или оправомощено от него длъжностно лице и по делото е представена заповед №225з-701/21.09.2018г. (л.50) именно относно налагането на ПАМ, с която началника на 01 РУ-СДВР е определил като такова зам. началника на управлението. Представено е и удостоверение от 21.11.2019г. (л.51), от което е видно, че издателят на заповедта Б. Р. е зам. началник на 01 РУ-СДВР от 2015г.

Съдът намира, че в административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Взето е писмено обяснение от нарушителя, обяснение на свидетел и справка от Единния автоматизиран регистър съгласно чл.27, т.1, 2 и 3 от ЗООРПСМ. Събрани са и други доказателства за нарушението - експертната справка от вещо лице, придружена със снимков материал. Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че евентуалните пороци при издаване на АУАН водят до незаконосъобразност и на наложената ПАМ. Става въпрос за длъжността на полицаия, издал АУАН и за това дали АУАН е бил издаден в отсъствието на нарушителя. Този въпрос не е предмет на настоящото производство и

би могъл да бъде поставен при оспорване на НП. Издаването на ПАМ не е обусловено, (освен като срок по чл.30, ал.1 от ЗООРПСМ, който е спазен), от производството по определянето и налагането на административно наказание. Отделно от това лицето е било задържано на 16.10.2019г. (заповед за задържане, л.26 и протокол за личен обиск, л.27), като и АУАН и заповедта за задържане са съставени и подписани от лицето на същата дата, тоест – не в негово отсъствие, както се твърди в жалбата. Непосочването на местоработата и възрастта на нарушителя, (още повече, че е посочено негово ЕГН), съдът намира за несъществени нарушения, които по никакъв начин не са ограничили правата на лицето в производството. Обратно на изложеното в жалбата, съдът намира за събрани достатъчно доказателства за извършване на нарушението от обективна страна и за субективното страна.

По отношение на размера на срока за налагане на ПАМ от две години съдът споделя доводите на жалбоподателя. Административния орган не е обосновал, не е посочил никакви мотиви защо приема, че жестът на нарушителя е „особено вулгарен“, не е го е съпоставил с други примери на хулиганство, включително спортно хулиганство. Следва да се има предвид, че според данните от преписката показването на жеста е било еднократно и с неголяма продължителност (около 10 секунди). Също така, нарушенията по т.8 от чл.21 от ЗООРПСМ са по-леки в сравнение с другите нарушения, изброени в нормата – отказ да се изпълни полицейско разпореждане, палене на огън, нахлуване на терена, носене на оръжие, предизвикване и участие в сбиване, унищожаване на чуждо имущество, пряко посегателство над спортен съдия или състезател. Отделно от това от справката в Единния автоматизиран регистър става ясно, че за Ж. няма данни да е установяван като извършител на предишни нарушения по ЗООРПСМ (независимо от твърдения на свидетеля М., че бил „известен на МВР“). С оглед казаното, съдът намира, че в оспорената заповед не е отчетена тежестта на нарушението и наложената ПАМ неправилно е определена в максималния размер по чл.25, ал.1 от ЗООРПСМ.

Изборът на срок за ПАМ, който е различен от минималния, налага излагане на мотиви защо органът счита, че именно този срок е най-подходящ, да въздейства превантивно и превъзпитаващо на нарушителя. В случая мотиви в тази насока липсват както се посочи, а липсата на данни по делото за наличие на предходни противообществени прояви от страна на лицето по ЗООРПСМ не бяха представени, нито се установи да от действията му да са засегнати лица или имущество, че да се обоснове максималния срок на мярката. По този начин като е наложил ПАМ за срок от две години, административния орган не е извършил правилна преценка относно тежестта на извършеното нарушението и наложената мярка. От една страна не е изложил мотиви за прилагане на най-дългия срок, а от друга не е отчетел правно значими факти, за да наложи този най-дълъг срок. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на ПАМ не може да е самоцел, а да преследва целите по чл. 22 от ЗАНН - да се предотврати или преустанови административното нарушение, съответно да се предотвратят или отстранят вредните последици от тях. Нарушаването на обществения ред по време на спортно мероприятие е противоправно поведение, от което безспорно обществото като цяло търпи вреди, като по арг. от чл. 22 от ЗАНН, налагането на предвидената в чл.30, ал.1 ЗООРПСМ ПАМ следва да има за цел да предотврати извършването на други такива нарушения и предотврати/ограничи

настъпването на вредни последици. В конкретния случай, като се приемат за доказани фактите, посочени в обжалваната заповед, то те обосновават извод за нарушаване на обществения ред по време на спортни мероприятия, но реално настъпили вреди от тези действия няма. Именно това води до извод за липса на основание за прилагане на максимално предвидения в закона срок за налагане на ПАМ. След като законодателят е предвидил срок от една до две години за налагане на ПАМ, то административният орган е следвало да обоснове защо е определил максималния срок, посочен в закона. Като не е направил това, административният орган не е обосновал упражняването на предоставеното му правомощие в съответствие с целта на закона.

Незаконосъобразността на заповедта в частта ѝ относно срока на наложената ПАМ, по конкретно липсата на мотиви за срока, се приема в съдебната практика като съществено нарушение, което обуславя отмяна. Съдът, който е контролно отменителна инстанция, не разполага с правомощия да измени заповедта, като намали срока, за който е наложена мярката, тъй като този въпрос е предоставен на оперативната самостоятелност на органа. Срокът, за който се налага ПАМ е елемент от самата мярка, тъй като принудителната мярка не може да съществува самостоятелно без за нейното действие да бъде определен срок. Именно поради това, този срок, като елемент от ПАМ, следва да се определи от органа, който прилага ПАМ. Непосочването на мотиви относно срока, за който се прилага принудителната административна мярка съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т.4 АПК и лишава съда от възможност да установи дали актът, в тази му част, е в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК. В този смисъл практика на ВАС относно приложението на принудителни административни мерки по различни закони, които предвиждат налагането на ПАМ. (напр. Решение №12902 от 07.10.2013 г. по адм. д. № 2972/2013 на ВАС, Решение №1498 от 11.02.2016 г. по адм. д. № 15324/2014 г., VIII отд. на ВАС и др.)

Предвид изложеното, съдът достигна до извод за отмяна на обжалваната заповед.

Разноски не са претендирани от жалбоподателя и съдът не присъжда.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-4374-030 от 16.10.2019г. на зам. началник на Първо РУ – СДВР, с която на Ж. П. Ж. е наложена принудителна административна мярка „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок две години.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: